

δεύματος συστηματικώτερου' και πραγματικῶς, τὰ ἤθη τῶν χρυσοθηρῶν ἔχουν τι ἐπιλήψιμον· ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλως ἀδικαιολόγητοι ἐν θεωρήτῳ οὗτους ὑπὸ τὴν τὴν ἐποψὶν τῆς φιλελευθερίας. Εἶναι μέθυσοι και φιλέριδας, σήμερον πλουτοῦσι και αὐριοι λειμώ-τουςι· ἐνὶ λόγῳ ὑπόκεινται εἰς ὅλας τὰς φυσικὰς και ἠθικὰς δυσχερείας αἰετινας καταμαστιζουσι τοὺς μὴ ἔχοντας ἔργον μόνιμον, ὡς π. χ. τοὺς χαρτοπαίκτης.

Ἐν τοσούτῳ ο χρυσοθηραὶ εἶναι θαρβράλοισι, τολμηταῖσι και συνήθως ὤραιοτάτοι. Διαπανοσι γενναίως β,τι ἀπήλαυταν εὐκόλως. Σήμερον κοιμῶνται νήστεις, ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὡς τὰ θηρία, αὐριοι, ἐὰν ἡ τύχη τοὺς εὐνοήσῃ, περιφέρονται εἰς τὸς ὁδοὺς εὐθυμοι και χαριεῖς. Ὡς πλάσματα θεοῦ και αὐτοὶ, ἀκοντίζουσι ἐνίοτε τὰ ἐρωτικὰ των βλέμματα πρὸς τὰς κόρας των οἰκογενειάρχων, και, μολονότι σπανίως τοῖς προσφέρεται ἡ χεῖρ, ἐγγίζουσι δμως ἐνίοτε τὰς τρυφεράς καρδίας των νεανιδων τῆς Ἀναστάκας. Ὅταν οἱ ἐρωτικοὶ στεναγμοὶ των τύχῳσι κακῆς ὑποδοχῆς, ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν των συντρόφων των, των ὁπίων οἱ βραχίονες εἶναι ἀνοικτοὶ πρὸς ἀθρώπους γενναίους και ἀπληκτισμένους. Τότε μεταβάλλουσι ἐπάγγελμα και διασκορπίζονται εἰς τὰς μεγάλας ὁδοὺς ὅταν αἱ μὲν νύκτες ἦναι σκοτειναί, οἱ δὲ ὁδοιπόροι ὀλίγον ἀπρόσδεκτοὶ ἢ προσκολλῶνται εἰς τὰ σώματα των τακτινων ἐκείνων ληστῶν, οἵτινες κλέπτουσι κατὰ μυριάδας, και των ὁπίων τὰ λάφυρα εἶναι ἐπαρχία ἢ βασιλείων ὀλο κληρον.

Ὁ Φραγκίσκος Μαρτέλης ἦτο ὁ ὠραιότερος χρυσοθηρῶς τῆς κοιλάδος τῆς Ἀναστάκας ἦτο μὲν θηριώδης, ἀλλ' ἡ θηριωδία του, ἦτις ἦν ὁ τύπος τῆς φυλῆς του, ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοσούτων προτερημάτων, ὥστε και αὐτοὶ οἱ γεωργοὶ (τοὺλάχιστον ὅσοι δὲν εἶχον θυγατέρας ἀγάμους) εὐηρεστοῦντο τὰ μέγιστα ἐκ τῆς συναναστροφῆς του. Ὁ Φραγκίσκος ἐψάλλε μετὰ τοσαύτης γλυκύτητος και μελαγχολίας, ὥστε τὰ γράδια ἔχονον δάκρυμα κρουνηδὸν ὁσάκις τὸν ἤκουον. Ἐφωνή του εἶχε τι ἀριεὲς και παθητικόν, δι' οὗ ἐνετυπῶτο θαθεῶς εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀκρατοῦ ἐκ πρώτης ἀφειρησίας.

Ἐκ των κορασιων τῆς κοιλάδος μόνῃ ἡ Λελία, θυγάτηρ ἐνὸς των πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Ἀναστάκας, δὲν εἶχεν ἀκούσει τὸν Φραγκίσκον ψάλλοντα. Ὅλοι αἱ ἄλλαι νεάνιδες, ἐν τῷ κρυπτῷ ἢ ἐν τῷ φανερῷ, ὑπὸ τὴν μίαν ἢ ὑπὸ τὴν ἄλλην πρόφασιν εἶχον ἱκανοποιήσει τὴν περιέργειάν των.

Ἡ Λελία ἦτο ἐκκαδικαετής μόλις· ἀλλ' ἡ ἐξ ἐκὰτον χιλιάδων λιβρῶν Αὐστριακῶν προῖξ αὐτῆς εἰλκυσε τὴν προσοχὴν των λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας.

Ἡ Λελία εἶχε κανονικωτάτην καλλονὴν· τὸ ἀνάστημα τῆς ὄψεως ἦτο τόσο μικρὸν και οἱ τρόποι τοσοῦτον δειλοὶ και παιδαριώδεις, ὥστε ἐθεωρεῖτο εἰσέτι ὡς παιδίον. Οἱ πατέρες, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐρεθίσωσι τὴν φιλαυτίαν των υἱῶν των, ἀπεκαλοῦν τὴν Λελίαν κληρονομον τοῦ Κύρ Νικολοῦ· ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματα των νέων ἡ Λελία ἦτο εἰσέτι πλάσμα ἀσημαντον.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὸν τοκετόν· τὸ δὲ κρῆσιον ἐκὶ πολλὰ ἔτη διεμψοθητῆ πρὸς τὸν θάνατον, ἐξ οὗ ὡς ἐκ θαύματος ἐσιώθη. Και μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἀκόμι, εἰςδῆποτε και ἀ· ἦτο αὐτῆ, ἡ κατὰστασις τῆς νεάνιδος δὲν ἦτο κατὰστασις ἐντελοῦς υἰείας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἀσθενείας.

Ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῆς ἀπὸ τῆς κοινωνίας των ἄλλων νεανιδων τοῦ τόπου δὲν ἐγένετο μόνον ἕνεκα τῆς εἰδικότητος τῆς σωματικῆς καταστάσεως τῆς, ἀλλὰ και ἕνεκα ἄλλου λόγου ἐσχυρωτέροι ἔως τὸ σῶμα τῆς ἦτο μὲν ἀσθενὲς, ἀλλὰ τὸ πνευμά τῆς ἦτο ἄρκουτως καλλιερῆγμένον. Ἡ μουσικὴ, τὴν ὁπίαν περιπαθῶς ἠγάπα, τῆ ἐνέπνευσε κλίον πρὸς τὴν ποίησιν· ἡ δὲ ποίησις τὴν ἀπεμάκρυνε τῆς σχέσεως ἀνθρώπων ἀμαθῶν και ἀγροίκων.

Ὁ λόγος δι' οὗ ἡ Λελία δὲν ἐζήτησε μέχρι τοῦδε ν' ἀκούσῃ τὸν διαβρυλούμενον αἰδὸν Φραγκίσκον, ἀφορμὴν εἶχε τὴν ὀρμέμευτον αὐτῆς ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς χρυσοθηρὰς, ὧν τὸ ὄνομα μόνον τῆ ἐπροξέτειν τρόπον. Ἦκουσε δὲ τὰ περὶ τοῦ Φραγκίσκου παρὰ των ἄλλων κορασιων λεγόμενα μετὰ τοῦ ψυχροῦ ἐκείνου ἐνδιαφερόντος μεθ' οὗ ἀκούουσι πολλὰκις τὴν περιγραφὴν ζώου τινοῦ ἄλλου ἡμισοφαιρίου, οἵτινες μᾶς περιγράφουσι τὸ κάλλος και τὰς θηριώδεις ἐξεις.

Ἐπῆλθε τέλος πάντων και ἡ ἡμέρα καθ' ἣ ἡ ἀτυχῆς Λελία ἤκουσε τὸν αἰδὸν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐρίσκειτο μόνῃ, ὡς συνήθιζεν, εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρὸς τῆς, ὅπου ἐργαζομένη ἐψάλλε με φωνῆν σιγαλὴν και γλυκεῖαν. Τὸ περίφραγμα τοῦ κῆπου πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπετελεῖτο ἐκ δεινρολλίων, αἵτινα ἐκόσμουσι τὴν κορυφὴν θαθείας χαράδρας· εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας ταῦτης ἐβρέεν ὁ ποταμὸς ὀρμητικὸς και περιπαθῶς· πέραν δὲ τῆς χαράδρας, πενήκοντα περίπου βήματα μακρὰν, ὁ ὀρίζων περιβάλλετο ὑπὸ σιρῆς βράχων.

Τὴν φωνὴν τῆς ἡ Λελία σπανίως ὕψωνε τοσοῦτον ὥστε νὰ ἀκούηται ἡ ἐκ ταύτης ἡχὼ των βράχων, και μολαταῦτα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκπληκτος ἡ νεανὶς ἤκουσε τοὺς γλυκεῖς τόνους τῆς σιγαλῆς φωνῆς τῆς ἐπαναλαμβανομένουσ ὑπὸ των μαγικῶν ἐκείνων αἰδῶν τῆς κοιλάδος. Ἐψάλε και ἐτέραν στροφῆς βροντωδέστερον ὀλίγον, ἀλλὰ και ταύτην τὴν φωνὴν ἡ πρόσκλησις ἐτυχεν ὑποδοχῆς. Φωνὴ γλυκεῖα και μελωδικὴ ἐξηκολούθησε ψάλλουσα τὸ ἀσματίον τῆς Λελίας ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου αὐτὴ εἶχε διακοπῆ.

Τὸ πρῶτον κίνημα τῆς Λελίας ἦτο ἡ φυγὴ· ἀλλ' εἰς αἰσθημά τι ἀπερίγραφτον ἐνδοῦσα ἐκάθησε πάλιν ἀκροαζομένη τὸ ἄσμα, τέλος ἡ περιέργειά τῆς ἤρῳσαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε λάθρα και ἡσύχως ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ χάνδακος τοῦ κῆπου, ὅπως εἶδῃ εἰς τὴν κοιλάδα, ἢ πῶθεν ἦρῳν ἡ ἡχητο.

Ἀνεκάλυπεν ὅτι ἡ ἡχὼ των ἀσματίων τῆς ἦτο νεανίας τις κυβερνῶν σχεδιάν πρὸς τὸ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ὡς πράττουσιν οἱ κάτοικοι των Ἀλπειων ὁσάκις μεταφέρουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ προϊόντα των. Ἡ σχεδιά εἶχε σταματήσει παρὰ τὴν ὀχθηνοῦ ποταμοῦ, ὑποκάτω τοῦ κῆπου. Ὁ νεανίας ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς κώπης ἐπροσποιετο ὠθῶν τὴν σχεδιάν εἰς